

จูลสารข่าววินัยและคุณธรรม ฉบับที่ ๓ ปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๖๔

จูลสารข่าววินัยและคุณธรรม ฉบับนี้ขอเสนอความรู้เกี่ยวกับกฎหมายและกรณีตัวอย่างการกระทำผิดวินัย ผู้สนใจสามารถเข้าเยี่ยมชมเว็บไซต์ของกลุ่มเสริมสร้างวินัยและระบบคุณธรรม และดาวน์โหลดข้อมูลได้ที่ <http://discipline.ops.moph.go.th/>

กรณีตัวอย่างการทำความผิดวินัย

มากกว่าเพื่อนร่วมงาน

นาย ก. ข้าราชการ ได้มีความสัมพันธ์ฉันชู้สาวกับ นางสาว ข. ข้าราชการ ซึ่งเป็นเพื่อนร่วมงานกัน ทั้งที่นาย ก. มีภรรยาตามกฎหมายอยู่แล้ว โดยทั้งสองมีพฤติกรรมหลายอย่างที่แสดงให้ภรรยา นาย ก. รับรู้ถึงความสัมพันธ์ของบุคคลทั้งสองในทางชู้สาว เช่น มีข้อความสนทนาผ่านสื่อออนไลน์ที่ใช้คำพูดที่แสดงให้เห็นถึงความสัมพันธ์ในเชิงชู้สาวที่เพื่อนร่วมงานไม่ควรใช้พูดกัน เช่น ใช้สรรพนามแทนกันว่า “ที่รักจ้ะ” “คิดถึงตลอดแหละ” และมีหลักฐานเป็นภาพถ่าย ภาพวิดีโอ และพยานบุคคล ว่าบุคคลทั้งสองอยู่ในห้องพักด้วยกันตลอดจนมีเพื่อนของภรรยา นาย ก. พบเห็นนาย ก. และ นางสาว ข. เดินด้วยกันในห้างสรรพสินค้า ซึ่งเมื่อภรรยา นาย ก. ทราบเรื่อง ก็เคยตักเตือนมาหลายครั้งแล้ว อีกทั้งผู้บังคับบัญชาที่เคยเชิญบุคคลทั้งสองไปว่ากล่าวตักเตือนถึงพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมด้วยเช่นกัน ซึ่งปัจจุบัน นาย ก. และภรรยาได้ตกลงแยกกันอยู่

พฤติการณ์ของนาย ก. และ นางสาว ข. ดังกล่าว เป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานไม่รักษาชื่อเสียงของตนและรักษาเกียรติศักดิ์ของตำแหน่งหน้าที่ราชการของตนมิให้เสื่อมเสีย ตามมาตรา ๘๒(๑๐) และมาตรา ๘๔ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.๒๕๕๑ ลงโทษลดเงินเดือนนาย ก. ในอัตราร้อยละ ๔ และลงโทษลดเงินเดือน นางสาว ข. ในอัตราร้อยละ ๒ ของเงินเดือนที่ได้รับในวันมีคำสั่งลงโทษ

ยื่นผิดเวลา...

ยื่นผิดเวลา

นางสาว อ. ข้าราชการ มีพฤติกรรม ละทิ้งหน้าที่ราชการ รวมทั้งสิ้น ๔ วัน ได้แก่ วันที่ ๓, ๒๑ เมษายน ๒๕๖๐ และวันที่ ๘, ๑๑ พฤษภาคม ๒๕๖๐ โดยไม่สามารถนำพยานหลักฐานที่มีน้ำหนักเพียงพอมาหักล้างข้อกล่าวหาได้ และมีพฤติการณ์ลาป่วยในวันที่ ๒๔ มีนาคม ๒๕๖๐ แต่ยื่นใบลาต่อผู้บังคับบัญชาในวันที่ ๒๑ กันยายน ๒๕๖๐ และลาอีกในวันที่ ๓, ๔ พฤษภาคม ๒๕๖๐ แต่ยื่นใบลาต่อผู้บังคับบัญชาในวันที่ ๒๑ กันยายน ๒๕๖๐ เป็นการยื่นใบลาป่วยและลาอีกเกินกำหนดเวลา ตามข้อ ๑๘ และข้อ ๒๑ ของระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการลาของข้าราชการ พ.ศ. ๒๕๕๕ รวมทั้งสิ้น ๓ วัน

พฤติการณ์ของนางสาว อ. ดังกล่าว เป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานไม่ปฏิบัติหน้าที่ราชการตามระเบียบแบบแผนของทางราชการ ตามมาตรา ๘๒ (๒) ฐานละทิ้งหน้าที่ราชการ ตามมาตรา ๘๒ (๕) และมาตรา ๘๔ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ลงโทษภาคทัณฑ์

เกร็ดความรู้เกี่ยวกับกฎหมาย/ระเบียบ

เกิดเหตุหลักของประมูลราคา...ต้องยกเลิกการประกวดราคาหรือไม่?

มูลเหตุข้อพิพาท เมื่อครั้งผู้ฟ้องคดีดำรงตำแหน่งรองผู้ว่าราชการจังหวัด ได้รับมอบอำนาจจากผู้ว่าราชการจังหวัดในการสั่งการกำกับดูแลการปฏิบัติราชการของโรงพยาบาลทุกแห่งในจังหวัดและให้มีอำนาจอนุมัติในการสั่งซื้อหรือสั่งจ้างโดยผู้ฟ้องคดีได้ ดำเนินการประกวดราคาจ้างปรับปรุงระบบจ่ายกระแสไฟฟ้าแรงต่ำ จำนวน ๔ เฟส ของโรงพยาบาล ก. และอนุมัติจ้างผู้ชนะการประกวดราคา

ต่อมา...

ต่อมาคณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้รับคำร้องเรียนกล่าวหาว่าผู้ฟ้องคดีกับพวก ละเว้นไม่ดำเนินการยกเลิกการประกวดราคาครั้งดังกล่าว จากเหตุลักษณะของเสนอราคาและ เอกสารที่เกี่ยวข้องของบริษัท เอ เป็นเหตุให้บริษัท เอ ไม่ได้เข้ายื่นซองเสนอราคา และมีผู้ เสนอราคาเพียงรายเดียว อันมีพฤติการณ์ช่วยเหลือหรือเอื้อประโยชน์ผู้เสนอราคาบางราย จึงมีการดำเนินการสอบสวนตามขั้นตอนต่อมากระทรวงมหาดไทยได้มีคำสั่งลงโทษไล่อผู้ฟ้อง คดีออกจากราชการ ผู้ฟ้องคดีจึงมีหนังสืออุทธรณ์คำสั่งไปยัง ก.พ.ค. ผู้ฟ้องคดีจึงนำคดี มาฟ้องศาลปกครองสูงสุดขอให้เพิกถอนคำสั่งไล่อผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ และเพิกถอน คำวินิจฉัยของ ก.พ.ค. ที่ให้ยกอุทธรณ์

ศาลปกครองสูงสุดพิจารณาว่า

ในการประกวดราคาโครงการพิพาท มีผู้ยื่น ซองเสนอราคาจำนวน ๒ ราย โดยมีเพียง บริษัท โอ ที่เสนอราคาถูกต้องตามเงื่อนไข เพียงรายเดียว เมื่อผลการประกวดราคา ปรากฏว่ามีผู้เสนอราคาถูกต้องตามเงื่อนไข เพียงรายเดียว โดยมีการเสนอราคาและ

ต่อรองราคาอันเป็นราคาไม่เกินวงเงินงบประมาณที่ตั้งไว้ การดำเนินการดังกล่าวจึงเป็นการ ดำเนินการตามข้อ ๔๓(๑) ของระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการพัสดุ พ.ศ. ๒๕๓๕ ผู้ฟ้อง คดีในฐานะผู้มีอำนาจอนุมัติในการสั่งซื้อ สั่งจ้าง ย่อมมีอำนาจที่จะใช้ดุลพินิจพิจารณาว่าจะ สมควรดำเนินการจัดจ้างต่อไปหรือสมควรจะยกเลิกการจัดจ้างครั้งนั้น เมื่อเหตุการณ์ลักษณะของ เอกสารประกวดราคานั้น เกิดขึ้นนอกพื้นที่ประกวดราคา อีกทั้งยังไม่มีข้อเท็จจริงให้พิจารณาได้ ว่าเหตุการณ์ดังกล่าวเกิดขึ้นเพราะเหตุใดและเกิดขึ้นได้อย่างไร ดังนั้น เมื่อนำกรณีตาม เหตุการณ์ดังกล่าวมาพิจารณาเปรียบเทียบหรือชั่งน้ำหนักในการใช้ดุลพินิจกับข้อเท็จจริงที่ว่า หากต้องยกเลิกการประกวดราคาโครงการดังกล่าวจะทำให้การจัดทำบริการสาธารณะต้อง หยุดชะงักลง และอาจเกิดความเสียหายต่อบริการสาธารณะทางการแพทย์อย่างร้ายแรงได้ ดังนั้น การที่ผู้ฟ้องคดีใช้ดุลพินิจโดยไม่สั่งการให้ยกเลิกการประกวดราคาครั้งดังกล่าว จึงเป็น การสั่งการโดยมีเหตุผลอันสมควรตามข้อ ๕๑ ของระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการพัสดุ พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม เมื่อไม่มีข้อเท็จจริงหรือพยานหลักฐานอื่นใดที่จะแสดงให้รับฟัง ได้ว่าผู้ฟ้องคดีมีพฤติการณ์กระทำการอันมีลักษณะเป็นการขัดขวางการเสนอราคาอย่างเป็น ธรรมและได้ดำเนินการจัดจ้างบริษัท โอ โดยไม่สุจริต จึงไม่ถือเป็นการปฏิบัติหรือละเว้นการ ปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ เพื่อให้บริษัท โอ ได้ประโยชน์ที่มิควรได้ อันจะถือเป็นการทุจริตต่อหน้าที่

ราชการ...

ราชการและเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง จึงพิพากษาให้เพิกถอนคำสั่งลงโทษไล่ออกผู้ฟ้องคดี ออกจากราชการและคำวินิจฉัยยกอุทธรณ์ของ ก.พ.ค.

(คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ พ.๓๐/๒๕๖๓)

ที่มา : www.admincourt.go.th เมฆุวิชาการ เมฆุย่ออุทธรณ์จากคดีปกครอง

ทันตแพทยสภากับมาตรฐานวิชาชีพทันตกรรม

มูลคดีเกิดจาก...ทันตแพทย์หญิง พ.(ผู้ฟ้องคดี) ซึ่งเป็นผู้ประกอบวิชาชีพทันตกรรมโดยเป็นผู้เชี่ยวชาญในสาขาทันตกรรมประดิษฐ์ให้การรักษาด้านใส่ฟันเทียม ได้ถูก นายเจมส์ ผู้ป่วย ซึ่งเคยรักษาฟันกับ ผู้ฟ้องคดี ร้องเรียนต่อทันตแพทยสภา (ผู้ถูกฟ้องคดี) เพื่อขอให้ตรวจสอบจรรยาบรรณ การประกอบวิชาชีพทันตกรรมของผู้ฟ้องคดี และทันตแพทย์อีก ๒ ราย พร้อมทั้งให้ รับผิดชอบต่อกรณีที่นายเจมส์เกิดการติดเชื้อ อันเป็นสาเหตุให้เกิดอาการปวดศีรษะอย่าง รุนแรง และมีปัญหาเกี่ยวกับโพรงที่เชื่อม ระหว่างปากและไซนัสบริเวณกรามด้านขวา

ผู้ถูกฟ้องคดี เสนอความเห็นต่อคณะกรรมการทันตแพทยสภาซึ่งพิจารณา แล้วเห็นว่า ความล้มเหลวจากการบูรณะฟันทั้งปากให้กับนายเจมส์ของผู้ฟ้องคดีน่าจะเกิด จากการไม่ได้ประเมินสภาพในช่องปากของผู้ป่วยอย่างครบถ้วนตั้งแต่ต้น จึงเข้าข่ายเป็นการ ประพฤติผิดจรรยาบรรณตามข้อบังคับทันตแพทยสภาว่าด้วยจรรยาบรรณแห่งวิชาชีพ

ทันตกรรม พ.ศ. ๒๕๓๘ หมวด ๒ ข้อ ๘ (ต้อง ประกอบวิชาชีพโดยคำนึงถึงความปลอดภัยและความสิ้นเปลืองของผู้ป่วย) ทันตแพทยสภา จึงมีมติลงโทษผู้ฟ้องคดีโดยผู้ถูกฟ้องคดี ได้มีคำสั่งให้ลงโทษว่ากล่าวตักเตือนผู้ฟ้องคดี

ศาลปกครองสูงสุดพิจารณาแล้วเห็นว่า การที่ผู้ฟ้องคดีได้รวมวางแผนการรักษาและทราบถึงความผิดปกติในช่องปากของนายเจมส์ตั้งแต่ต้นอีกทั้งการที่ส่งต่อนายเจมส์ไปพบทันตแพทย์อีกสองราย ก็เป็นการส่งต่อไปทำหัตถการเพื่อรองรับแผนการรักษาของผู้ฟ้องคดี โดยผู้ฟ้องคดีรับผิดชอบเป็นผู้จัดหากรากเทียมพร้อมอุปกรณ์อื่นๆ ที่ใช้สำหรับการรักษา รวมทั้งกำหนดและรับเงินค่ารักษาพยาบาลจากนายเจมส์มาตลอด ลักษณะดังกล่าวจึงเป็นการที่ผู้ฟ้องคดีให้การรักษานายเจมส์ในฐานะทันตแพทย์เจ้าของไข้

มิใช่การส่งต่อผู้ป่วยเพื่อการรักษาต่อไป ผู้ฟ้องคดีและทันตแพทย์ทั้งสองจึงต้องวางแผนการรักษาร่วมกันเพื่อให้การรักษาและต้องร่วมกันประเมินโอกาสที่การรักษาจะประสบความสำเร็จหรือล้มเหลวรวมทั้งประเมินผลข้างเคียงที่ไม่พึงประสงค์ที่อาจเกิดจากการรักษา เมื่อไม่มีการประเมินและวางแผนการรักษาอย่างเหมาะสม

จึงฟังได้ว่าผู้ฟ้องคดีประกอบวิชาชีพทันตกรรมโดยไม่คำนึงถึงความปลอดภัยและความสิ้นเปลืองของผู้ป่วย อันเป็นการประพฤติดิจรรยาบรรณแห่งวิชาชีพ

การที่คณะกรรมการทันตแพทย์สภามีมติว่าผู้ฟ้องคดีมีความผิดตามข้อ ๘ ของข้อบังคับทันตแพทย์สภาว่าด้วยจรรยาบรรณแห่งวิชาชีพ พ.ศ. ๒๕๓๘ และให้ลงโทษกล่าวตักเตือนผู้ฟ้องคดี จึงเป็นการใช้ดุลพินิจโดยชอบ และคำสั่งทันตแพทย์สภาที่ให้ลงโทษว่ากล่าวตักเตือนผู้ฟ้องคดีตามมติของผู้ถูกฟ้องคดีจึงเป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมาย พิพากษายกฟ้อง (คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ.๖๓๒/๒๕๖๒)

ที่มา : www.admincourt.go.th เมนูวิชาการ เมนูย่อยอุทธรณ์จากคดีปกครอง

**คำสั่งลงโทษทางวินัยตามมติชี้มูลของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ...
อุทธรณ์ได้เพียงใด และฟ้องศาลปกครองได้หรือไม่ ?**

มูลเหตุเกิดจาก...กรมทางหลวงชนบทได้มีคำสั่งลงโทษไล่ออกจากผู้ฟ้องคดีออกจากราชการตามมติชี้มูลความผิดทางวินัยอย่างร้ายแรงของคณะกรรมการ ป.ป.ช. กรณีหน่วยงานได้จ้างซ่อมรถยนต์ส่วนกลาง โดยผู้ฟ้องคดีเป็นกรรมการตรวจรับพัสดุได้ลงลายมือชื่อตรวจรับงานซ่อมในใบตรวจรับพัสดุ ทั้งที่งานซ่อมยังไม่แล้วเสร็จ และมีการเบิกจ่ายค่าซ่อมรถยนต์ให้กับผู้รับจ้างก่อนที่ผู้รับจ้างจะส่งมอบงานล่าช้ากว่ากำหนดพฤติการณ์ถือเป็นการไม่ปฏิบัติตามระเบียบพัสดุ เป็นความผิดวินัยฐานเป็นเจ้าพนักงานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ อันเป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการและฐานประพฤติก่อเสียหายร้ายแรงเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง

ผู้ฟ้องคดีจึงอุทธรณ์คำสั่งลงโทษไล่ออกจากราชการต่อคณะกรรมการพิทักษ์ระบบคุณธรรมซึ่งเป็นผู้มีอำนาจอุทธรณ์ และคณะกรรมการฯ มีคำวินิจฉัยอุทธรณ์ให้ยกอุทธรณ์

ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าเป็นการใช้ดุลพินิจในการลงโทษที่รุนแรงไม่สมควรแก่ความผิดและผู้ฟ้องคดีได้ขอใช้เงินให้แก่ทางราชการแล้วอีกทั้งก็ไม่เคยกระทำผิดมาก่อน จึงควรได้รับการลดหย่อนโทษ จึงฟ้องคณะกรรมการ ป.ป.ช. เป็นผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ กรมทางหลวงเป็นผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และคณะกรรมการพิทักษ์ระบบคุณธรรมเป็นผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ โดยขอให้ศาลปกครองเพิกถอนมติคณะกรรมการ ป.ป.ช. และเพิกถอนคำสั่งลงโทษไล่ออกจากราชการ

ศาลปกครองได้วินิจฉัยว่า มติของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ที่ชี้มูลความผิดทางวินัยเป็นการใช้อำนาจตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ ที่มีผลเป็นเพียงการชี้มูลความผิดทางวินัยเท่านั้น มิได้เป็นการใช้อำนาจโดยตรงตามรัฐธรรมนูญที่เป็นการวินิจฉัยชี้ขาดขององค์กรตามรัฐธรรมนูญ และศาลปกครองเป็นองค์กรที่ใช้อำนาจตุลาการที่มีอิสระในการพิจารณาพิพากษาอรรถคดี และสามารถตรวจสอบข้อเท็จจริงได้ตามความเหมาะสมตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยและพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ จึงย่อมมีอำนาจดุลพินิจอิสระที่จะพิจารณาพิพากษาคดีได้ตามรูปคดีโดยไม่จำต้องยึดถือพยานหลักฐานจากสำนวนของคณะกรรมการ ป.ป.ช.

สำหรับ...

สำหรับประเด็นปัญหาว่า ผู้มีอำนาจพิจารณาอุทธรณ์จะพิจารณาเปลี่ยนแปลงฐานความผิดทางวินัยอย่างไร้แรงตามที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. ชี้มูลความผิดแล้วได้หรือไม่ นั้น ศาลปกครองสูงสุดวินิจฉัยว่า คำวินิจฉัยของคณะกรรมการ ป.ป.ช. มีผลผูกพันองค์กรที่มีอำนาจพิจารณาอุทธรณ์ไม่อาจเปลี่ยนแปลงฐานความผิดตามที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. วินิจฉัยและยุติแล้วให้เป็นประการอื่นได้

สิทธิของผู้ถูกกล่าวหาในการอุทธรณ์คำสั่งลงโทษทางวินัยจึงถูกจำกัดว่าจะอุทธรณ์ได้เฉพาะดุลพินิจในการสั่งลงโทษของผู้บังคับบัญชาเท่านั้น จะอุทธรณ์ว่ามีได้กระทำความผิดทางวินัยตามที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. มีมติชี้มูลไว้ไม่ได้

กล่าวโดยสรุป ในชั้นการออกคำสั่งลงโทษทางวินัยกรณีที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. มีมติชี้มูลความผิดผู้บังคับบัญชาที่มีอำนาจออกคำสั่งจะต้องพิจารณาโทษทางวินัยตามฐานความผิดที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. ชี้มูล มีดุลพินิจได้เฉพาะกำหนดระดับโทษเท่านั้น

ในชั้นอุทธรณ์ ผู้ได้รับคำสั่งมีสิทธิอุทธรณ์ได้เฉพาะดุลพินิจในการสั่งลงโทษของผู้บังคับบัญชาเท่านั้น จะอุทธรณ์ฐานความผิดที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. ชี้มูลไว้ไม่ได้

ส่วนในชั้นฟ้องคดีต่อศาล ศาลปกครองซึ่งเป็นองค์กรที่ใช้อำนาจตุลาการพิจารณาพิพากษาอรรถคดีตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยและพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ จึงมีอำนาจตรวจสอบความชอบด้วยกฎหมายของกระบวนการพิจารณาเพื่อมีมติของคณะกรรมการ ป.ป.ช.

สำหรับประเด็นเรื่องคำสั่งลงโทษทางวินัยได้ออกจากราชการชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ นั้น ศาลปกครองสูงสุดวินิจฉัยว่าเป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมาย (คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ พ. ๒๐/๒๕๖๐)

ที่มา : www.admincourt.go.th เมฆวิชากการ เมฆอุยอุทธรณ์จากคดีปกครอง

ผู้รวบรวม นายปกาสิต คำจันทร์ ผู้อำนวยการกลุ่มเสริมสร้างวินัยและระบบคุณธรรม
นายไวยพจน์ แสนใจธรรม นิติกรชำนาญการพิเศษ (ด้านวินัย)
นางสาวช่อฟ้า ปรีดี นิติกรชำนาญการ
นางสาวพรสุดา จันทร์หา นิติกร

จัดทำโดย กลุ่มเสริมสร้างวินัยและระบบคุณธรรม สำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุข